

A MAGYARORSZÁGI
METODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVIII. évfolyam 12. szám 2024. december

„Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége”

Ézsaiás 60:1

Egyházunk 2024. évi jeligéje:

„Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel!” II. Korintus 5:20

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

- 1-én, **Ádvent 1. vasárnapján** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai** istentisztelet lesz: **Kurdi Zoltán** Pécsen és Siklóson, **Sztupkai Mihály** Hidason hirdet igét
- 8-án, **Ádvent 2. vasárnapján** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: igét hirdet **Schauermann Tamás** Pécsen és Hidason
- 15-én, **Ádvent 3. vasárnapján** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz, igét hirdet **Dr. Khaled László** Pécsen és Hidason
- 22-én, **Ádvent 4. vasárnapján** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **Dr. Thalyné Kurdi Éva** hirdet igét Pécsen és Hidason.
- 25-én **Karácsony 1. napján** 10 órakor istentisztelet lesz: igét hirdet **Schauermann Tamás**
- 29-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: igét hirdet **Sztupkai Mihály** Pécsen és Hidason.
- 31-én **Szilvesterkor** 16 órakor **óévbúcsúztató** istentisztelet és szeretetvendégség lesz

Rendszeres programjaink:

- Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on, minden hónap első keddjén az internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.
- Csütörtöki **házikör** 17 órakor változó helyszínnel
- Csütörtökön este 18³⁰ órától **ifjúsági óra**
- Pénteken 16³⁰ óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban a könyvtárban (Köztársaság tér 2/b.)
- Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.
- Minden első vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az **evangélikus imateremben**
- Pécsett a vasárnapi **istentiszteleteket** közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:
- <https://www.facebook.com/pecsimetodista>**, vagy **<http://pecsimetodista.hu/>** honlapunkon
- Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Születésnaposoknak

*Légy hozzánk közel, Jézusunk.
Szabadíts meg a félelemtől és a kétségtől.
Vezess minket szavaddal, és add nekünk már
most a békességet, amelyet senki mástól nem
kaphatunk meg - azt a békességet, amely
láthatatlan jelenléteből árad.*

F.Ch. Oetinger

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a hétköznapjaikban!

Minden ádvent

Minden ádvent kegyelem:
Vétkem jóvá tehetem.
Minden ádvent vigalom:
Isten Úr a viharon!
Minden ádvent érkezés:
Átölel egy drága kéz!

Minden ádvent alkalom:
Győzhetsz saját magadon!
Minden ádvent ítélet:
Így kellene s így élek!

Minden ádvent remegés:
Isten felé epedés!
Minden ádvent ima is:
Uram, fogadj be ma is!

Minden ádvent szeretet:
Betlehembe vezetett,
Köszönd meg hát a csodát:
A világ karácsonyát!

ÜRÖGDI FERENC

Ádvent

*Felment József is a galileai Názáretből Júdeába,
Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek,
mert Dávid házából és nemzetségéből származott. (Lukács 2:4)*

Sokan minden évben a tökéletes karácsony elképzelésével lépünk be az adventi időszakba. Zökkenőmentes és biztonságos utazásokról, vidám összejövetelekről, a betegségek elkerüléséről, tökéletes és örömmel fogadott ajándékokról álmodunk. De ritkán kapjuk meg ezt az ideálisan elképzelt karácsonyt!

Ahogy az első karácsony sem volt tökéletes. A kormány rendeletet adott ki, így Mária és József összeköltöztek, amire szükségük volt, és Betlehembe mentek. Ahogy Mária a terhessége végéhez közeledett, valószínűleg az utolsó dolog, amire vágyott, hogy elhagyja otthonát és baráti közösségét.

Talán az advent első hetében van néhány olyan helyzet, ami már messze van az ideálistól. Családi feszültségek, anyagi terhek, egészségügyi kihívások, munkahelyi stressz – ezek bármelyike ellophatja az örömmünket. De Isten abban az élethelyzetben jön velünk, amiben most vagyunk, és nem abban, amelyet elképzelünk magunknak. Azok a körülmények, amelyeket rossz néven veszünk, nem változtatják meg a karácsony igazságát. Az első betlehemi karácsony emlékeztet, hogy Isten velünk jön és az örök szeretet fényét kínálja nekünk.

Kegyelmes Istenünk, szükségünk van jelenlétre minden helyzetben. Jöjj és légy velünk ebben az adventben abban a valóságban, amiben épp vagyunk. Ámen.

Isten életünk minden helyzetében velünk van.

MARK H. CRUMPLER (PENNSYLVANIA, USA)

*Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek,
de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja.
Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen!*

János 14:27

Addig üsd a vasat, amíg meleg!

*Az Úr, ami Istenünk legyen velünk,
... hajlítsa magához szívünket, hogy mindig az ő útján járjunk...!*

I. Királyok 8:57-58

Felkapott fogalom a „zero waste”, ami azt jelenti: nulla hulladék. Azt az életmódot, munkamódszert jelenti, amely nem termel szemetet, vagy nyomban újrahasznosítja azt. Sosem fogom elfelejteni édesapám asztalosműhelyének illatát. Ott bizony szállt a fűrészpor, hullott a forgács, potyogott a felesleg a fáról.

Amikor arról hallunk, hogy Isten formálja az embert, felszisszenünk. Sokaknak a faragás jut eszébe, az a fájdalom, ahogy a Mester lepattintja rólunk a rengeteg felesleget, és attól félünk, alig marad belőlünk valami.

E havi közmondásunk másféle formálást idéz elénk, ami talán még jellemzőbb Isten rajtunk végzett munkájára. A kovács nem a felesleget távolítja el, hanem inkább hevíti, lágyítja a kemény, érdes nehézfémet, és fogókkal, kalapácsokkal nyújtja, alakítja. A durva szövetszerkezet finomabbá válik, a majdani igénybevételnek megfelelően edződik. A kovács és partnere, a „ráverő”, ritmikusan, felváltva mérik ütéseiket. Nem haragjukban teszik, hanem a leendő cél érdekében. De ehhez a vasat fel kell melegíteni, hevíteni.

Lelkünket Isten szava és szeretete melegíti formálhatóvá. *„Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton?”* - kérdezték az emmausi tanítványok, felidézve, hogyan szegődött melléjük a feltámadott Jézus, mint valami idegen.

Isten igéje egyszersmind „kétfunkciós” formáló eszköz, ráverő és elsimító kalapács egyben: a bűnbánat fájdalomával, de a megkönnyebbülés örömével, a jövő reménységével is megajándékoz. Isten, aki teremtett, nem alkot hulladékot. Számára senki nem szemét, de nélküle mindenki elveszett és halott. Ezért megkeres, felizzít, alakít, megigazít, éltet. Ez történik a földi élet kovácsműhelyében.

Különös, de a formálódásnak nem csak fájdalma van - mi tagadás, van az is. A formáltatás egyben kapcsolat, közösség is a Mesterrel, aminek öröme van. Öröm az is, ahogy egyre inkább olyanná válunk, amilyennek ő gondolt el bennünket. Ez az öröm Isten Lelkének a munkája, a keresztény egyház hajtóereje. Ez az öröm nem valami üres elragadtatás, hanem Isten beszédéből fakad. Ebben a kapcsolatban az ember meghaladja önmagát, lelkesen hajlik a szóra.

EVANGÉLIUMOT MINDEN OTTHONBA

Készíts helyet!

*Egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk.
Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni:
Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!
Ézsaiás 9:5*

1975 októberében egy majdnem végzetes autóbalesetem volt: elmozdult a csípőm, megsérült a térdem, eltörték a bordáim és az arcomon vágott sebek voltak. Több műtét után két hétig a kórházban kezelték, majd hazaengedtek, hogy otthon gyógyulhassak tovább.

Advent első napjaiban az elmúlt karácsonyok emlékei kerítettek hatalmukba: az ajándékozás, levélírás, sütés, cukorkészítés, a fények, az összejövetelek, kantáták, örömelemek és az ünnepi istentiszteletek. Könnyes arccal feküdtem az ágyban, és felkiáltottam: „Drága Istenem, hogy fogok egyáltalán a karácsonyra készülni?” Ekkor ismerős szavak jutottak eszembe: „Ő lakjon hát minden szívben.” Rájöttem, semmi mást nem kell tennem, mint előkészíteni a szívem Krisztus újbóli befogadására.

És milyen áldásokat kaptam! A gyerekeim mellett lettem voltak és segítettek. Elfogadtam lelki testvéreim segítségét, akik az otthonom körül dolgoztak. Felfedeztem a szolgálat útjait, miközben lábadoztam. Amikor tudtam mankóval közlekedni, részt vettem három eseményen, amitől teljes lett a karácsonyom. Halljuk meg az elhívást, és készítsünk helyet Krisztusnak a szívünkben!

Istenünk, kérünk nyisd meg szívünket, hogy újra elfogadjuk Krisztust, és örömmel szolgáljuk őt. Ámen.

Hogyan készítek helyet Krisztusnak a szívemben?

BETTY J. SMITH (WASHINGTON, USA)

A holnap

A holnap ... félelmes titok,
de hittel bátran rányitok,
s az ajtón túl, ím Jézus áll!
Így többé nem kell félni már.

FÜLE LAJOS

Napnyugta

Vannak időszakok az életben,
amelyekben a nap alászáll.

Ekkor fontosabb,
hogy türelmesebbek legyünk, mint rátermettek.
Ekkor jobb,
ha a fájdalokat el tudjuk viselni,
mint, hogy dolgozzunk.

Ekkor fontosabb,
ha másokhoz alkalmazkodunk,
mint, hogy utasításokat adjunk.
Értelmesebb, hogy elviseljük a magányt,
mint beleszólni a dolgokba.

Ezek azok az idők,
amikben megmutatkozik, hogy
ki is vagyok én a valóságban.

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

A tökéletest megjavíthatod-e?

Jó dolog néha szabadságra menni! Spurgeon és Susannah nem valami gyakran mehetett el, mert Susannah sokat betegeskedett, ezért nem tudott utazni. Egyik alkalommal, amikor egész jól érezte magát, vállalkozott egy hosszabb kirándulásra.

Akkoriban egy nagy házban éltek, és a kor szokása szerint szolgálot tartottak, aki rendben tartotta a házat, valamint egy-két kertészt, akik a kertet gondozták. A kertben állt néhány antik kőváza és több kőszobor is. Az egész kellemes, megnyugtató látványt nyújtott, és Spurgeon szeretett ott sétálgatni.

Egyszer, amikor a házaspár távol volt, az egyik kertész valami különlegeset gondolt ki, hogy Spurgeont és Susannah-t a hazatérésükre meglepje.

Amikor a házaspár megérkezett, a kertet szép rendben találták - a virágok virágoztak, a pázsit lenyírva, a bokrok megmetszve, a levelek összesöpörve. De amikor jobban körülnéztek, valami szörnyű dolgot fedeztek fel! Az egyik kertész a vázákat és néhány szobrot sárga és kék színűre festette át! Úgy vélte, hogy sokkal szebbek lesznek ezekben a rikító színekben, és a ház hazatérő urai is örülni fognak neki.

De Spurgeon és Susannah más véleményen voltak! Hiszen ezzel tönkretette az antik tárgyakat, és velük együtt az egész kert kellemes hangulata is odalett. Természetesen látta Spurgeon, hogy a kertész örömet akart nekik szerezni, ezért nem is szidta le. Egy idő után aztán sikerült neki a kőtárgyakat eredeti állapotukba visszaállítani anélkül, hogy a kertész érzéseit megsértette volna.

Vannak dolgok, melyeket nem lehet javítani, mert önmagukban tökéletesek - ha mégis megpróbálnánk, csak tönkretennénk őket.

Sok ember megpróbál Jézus kereszten elvégzett tökéletes művéhez még valamit hozzátenni. Úgy gondolják, hogy jó cselekedeteik vagy vallásos ceremóniáik szükségesek a megváltáshoz. De Jézus, mielőtt a kereszten meghalt, kijelentette: Elvégeztetett! Ezzel azt fejezte ki, hogy a megváltást tökéletesen véghezvitte, ehhez már semmit nem kell hozzáfűzni! Megfizette a bűnért az árat, magára vette mindazok büntetését, akik Őbenne hisznek!

Az egyedüli, amit tennünk kell, hogy elfogadjuk Jézust és az ő tökéletes szabadítását. Isten, az Atya tökéletesen elégedett Jézus megváltói művével, és nekünk is meg kell ezzel elégednünk. Nem javíthatsz azon, ami tökéletes! Ha pedig megpróbálsz, azzal csak tönkretesz!

V E T É S É S A R A T Á S 2 0 2 4 / I

Európai ádvent 2015

Tört fények ádventje
lopózik be
a szürkülettel.
Kérdő szemekben
tükröződve
imbolyog.

Ünnepre készül
az ünneptelen ember.
A lélek kiált:
Egyedül vagyok!

De jöjj, Uram!!
Jöjj el, még akkor is, ha
alig hiszi a világ
már a csodát!

És állítsd meg
az élet Csillagát
felettünk,
hogy fénye beragyogja
ezt a szürke
kietlen éjszakát!

Ámen

H A J D Ú Z O L T Á N L E V E N T E

A legszebb karácsonyi ének

Bár az ünnepek elmúltak, szeretnék egy történet erejéig visszakanyarodni a karácsony üzenetéhez. Azon belül is ma arról szeretnék mesélni, hogy melyik a legszebb karácsonyi zene, amelyet valaha is hallottam. Muzsikusként én magam is rengeteg gyönyörű karácsonyi muzsikát hallhattam és játszhattam már: ott van Corelli híres Karácsonyi Concerto Grossója, a gyerekek kedvenc Diótörője, vagy Bach Karácsonyi oratóriuma. Megannyi gyönyörű muzsika, amik még szebbé és ünnepélyesebbé tehetik számunkra a karácsony hangulatát.

Ám van egy karácsonnyal kapcsolatos zenei élményem, amit mind-
eddig semmi nem volt képes felülmúlni. Amióta az eszemet tudom, a
karácsony minden más ünnepnél szebb, több, varázslatosabb élmény volt
számomra. A meghitt fények, a csodás illatok, az ünnepi dallamok és csa-
ládi együttlét mindig is elvarázsoltak, és a mennybe röpítették a lelkemet.
Jól emlékszem, ahogy szenteste délutánján a szüleim átküldtek minket
az ikerház másik felében akkor már egyedül éldegelő nagymamánkhoz,
hogy amíg ők az ünnepi menüt készítették, valamint az 5 kíváncsi fiú elől
jól eldugott ajándékot csomagolták, addig mi a drága nagymamánkkal
játsszunk, énekeljünk, beszélgessünk, és persze azért is, hogy addig se
legyünk láb alatt. (Szüleink néha úgy eldugták a karácsonyi ajándékainkat,
hogy ők maguk is csak a következő húsvétkor találták meg némelyiket...) Az-
tán következett az ünnepi vacsora, a karácsonyfagyújtás, melyet termé-
szetesen mindig spontán 4-5 szólamú „Csendes éj” éneklés kísért, majd
az imádság és az ajándékozás. Az egész valami fokozhatatlanul szép és
gazdag élményként maradt meg bennem.

Aztán eljött az év, amikor minden megváltozott. Mélyen belém égett,
ahogy 15 éves diákként, éppen Bartók Konzi 2. emeleti termében gya-

koroltam, amikor szóltak, hogy Ilike néni üzeni, menjek le a portára, mert telefonon keresnek. A telefon arról szólt, hogy Attila bátyánk aznap hajnalban autóbalesetet szenvedett, és a helyszínen meghalt. Még föl sem foghattuk, mi történt, pár hétre rá, drága nagymama is örökre elaludt. Ha mindez nem lett volna elég, ugyanebben az időszakban az élet úgy hozta, hogy édesapánk elköltözött otthonról. Mit mondjak... A számomra csodás és felhőtlen gyermekkor után az élet hirtelen, minden figyelmeztetés nélkül, és irgalmatlan erővel rúgta ránk az ajtót. Nem volt benne fokozatosság, egyetlen év leforgása alatt kellett felnőnöm. A család melegének, az összetartozás örömének és az élet szépségének megtapasztalása és igenlése után szembesülnöm kellett az öröknek hitt családi egység sérülékenységeivel, szétesésének gyötrelmeivel, nagymama halálának csendes fájdalmával, és a húszéves bátyám hirtelen elvesztésének totális értelmetlenségével.

Az élet keményen föladta a leckét, és ebben az volt az egyik legnehezebb feladat, hogy fölkészítsem a lelkemet arra: vajon milyen lesz így a karácsony? Nem lesz kihez átmenni, nem lesz önfeledt játék, beszélgetés, és mivel 3 üres szék fog rátongani a nagyszobában, ahol mindig együtt voltunk, biztos, hogy nemhogy 5 szólamú éneklés nem lesz, de egy hang sem jön majd ki a torkunkon. Így aztán a családi kupaktanács úgy döntött, hogy nem töltjük otthon a szentestét, tehát nem lesz ajándékozás, karácsonyfagyújtás és ünnepi vacsora sem. Mindezek helyett a következőt tettük: 24-én késő délután bementünk Budapestre, szétváltunk, és elmentünk a város leglepukkantabb helyeire. Emlékszem, én a Keleti-pályaudvarra mentem trolival. Arra gondoltam, aki 24-én estefelé ott tartózkodik, na pont az lesz az én emberem. Be is jött a dolog: meglepően sok csöves és hajléktalan lézengett a pályaudvar környékén, és a valamennyi melegeztető várótermekben, aluljárókban. Odaléptem az egyikhez és ezt mondtam: „Szép jó estét, nincs kedve velem jönni egy karácsonyi ünnepélyre?” Az illető - olyan 40-es férfi lehetett - nézett rám kifejezéstelen tekintettel, de nem válaszolt. Megszólítottam még egy-két embert, de vagy nem értették mit mondok, vagy nem hitték el, hogy komolyan beszélek. Aztán egy 50 körüli férfi - aki láthatóan már nem volt szomjas -, könnyes szemmel, rekedtes hangon így válaszolt a kérdésemre: „Dehogynem, főnök, kö-

szönöm! Csak hát... nem úgy vagyok öltözve... meg ajándékot sem tudok vinni...” - mondta. „Rá se ránts, ember, csak gyere velem!” - válaszoltam. Útközben kétszer kellett lebeszélnem őt arról, hogy beugorjon valahova egy pezsgőért, annyira röstellte, hogy üres kézzel megy vendégségbe.

Miután valamennyien megérkeztünk az Ó utcai gyülekezeti házhoz, mégpedig hasonló helyekről összeszedett, hasonló állapotban lévő vendégekkel, megkezdődött az életem egyik legcsodálatosabb karácsonyi ünnepe. Nem volt együtt a nagycsalád, nem mentünk át nagymamához, nem volt ünnepi vacsi, ötszólámú „Csendes éj”, karácsonyi fényár, csengettyű és bejgli illat, csak műanyag poharakban meleg tea, pogácsa, szendvics és egyszerű házi süti. Viszont voltak szesztől bűzlő alkeszek, bórszerkós csövesek, magányos, kiégett, elgyötört, szomorú tekintetű emberi roncsok, férfiak és nők, akik már rég föladták, hogy emberhez méltó életet éljenek, akiket nem hogy senki nem várt otthon, de otthonuk sem volt. Akik már rég nem találkoztak mással, csak az utca és az éjszaka kegyetlen farkastörvényeivel. Némelyeknek fölül kellett kerekedniük a gyanakváson, hogy nincs-e valami átverés a dologban, aztán mikor megértették, hogy most tényleg együtt szeretnék karácsonyozni velük, és hogy együtt fogjuk földíszíteni a fát, legtöbbjük sírni kezdett. Cserzett arcú, bütykös kezű, megkeményedett lelkű férfiak és nők álltak a fa alatt, úgy ahogy voltak, mocskos, bűdös ruhájukban, alkohol, vizelet és cigarettacsikk szagot árasztva maguk körül, és sírva aggatták a díszeket fára, miközben karácsonyi dalokat énekeltünk velük a Királyról, aki a világ uraként otthagya a mennyi gazdagságát, hogy nekünk, lelki hajléktaloknak, bűnös embereknek békét, örömet és üdvösséget szerezzen.

Az a kocsmaszagú, repedt fazék hangzású, bűnhamis karácsonyi ének és bizony túlszárnyalta Corellit, Bachot és Csajkovszkijt is, mivel a karácsony legmélyebb misztériuma ragyogott fel a hangok közt. Nos, ez volt az a legcsodásabb karácsonyi zene, amit valaha hallottam. Olyannyira, bár az élet azóta is jó párszor rám rúgta az ajtót, de azt a fényt, amit akkor a csövesek szemében láttam, soha többé nem vesztettem el a szívemből.

Ez a lelki fényárban született zene azt is örökre a szívembe véste, hogy amíg van egyetlen ember is, aki elesettebb, kiszolgáltatottabb helyzetben van, mint én, addig bármikor újra átélhetem a karácsony legmélyebb misztériumát.

BOLYKI LÁSZLÓ: A LÉLEK HÚRJAI

A félelem

Uram, te mondtad:
Amíg a világban vagyok
félni fogtok.
De nem az erős embereket akarod,
akik nem ismernek semmiféle félelmet.
Te magad mondtad egyszer: én félek.
De aztán végigjártad azt az utat,
amelytől féltél.

Így segíts nekem,
hogy ne védekezzek a félelemmel szemben,
hanem engedelmesen fogadjam be,
és veled együtt
benned legyek.

Te azt mondtad:
Legyőztem a világot.
Kicsinek akarom látni ezt a világot,
és nagyoknak téged, Uram.

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Egy csekély felajánlás

Jézus ezt mondta Fülöpnek:

Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek? Ezt pedig azért kérdezte tőle, hogy próbára tegye, mert ő már tudta, mit fog tenni. János 6:5-6

Néhány évvel ezelőtt segítettem a helyi gyülekezetben egy gyermekmucsalban, ami az ötezer ember megvendéglését mesélte el. Néhány színpadi trükköt használtunk, hogy bemutassuk ezt a csodát a közönségnek. Jézusnak azonban nem volt szüksége színpadi trükkökre.

Egy fiatal fiú, akinek öt kenyere és két hala volt, felajánlotta az ételét, bármilyen csekély is volt az ilyen sok embernek. Isten Fiának kezében ez egy egész tömegnek elég lett, és még tizenkét tele kosár étel maradt is. Jézus átváltoztatta a fiú felajánlását valami sokkal hatalmasabbá. Az emberek egyből rájöttek, hogy Jézus próféta.

Könnyű átsiklani azon, hogy Jézus milyen törődést érzett a hallgatói iránt. Ő ismeri szükségünket és Isten hatalmával gondoskodik rólunk. A lehetetlennek látszó dolgokban is törődik velünk.

Isten arra hív minket, hogy Jézus keze és lába legyünk, hogy megváltoztassuk a világot. Mit ajánlhatunk fel? Egy ételt? Egy kórházi látogatást? Egy telefonhívást? Néhány órás önkéntes szolgálatot? Amikor odaszánjuk, amink van, bízhatunk Jézusban, hogy ő Istentől jövő ajándékká formálja azt.

Istenünk, köszönjük a bibliai csodákat. Segíts, hogy felajánljuk, amink van, és bízunk, hogy te további csodákat teszel a világban! Ámen.
Jézus át tudja formálni a nevében felajánlott ajándékokat.

EUGENIA FRENCH SHAVER (TEXAS, USA)

Isten kijelentése

*„Én hirdettem, és megtartottam, és megjelentettem,
és nem volt idegen isten köztetek, és ti vagytok az én tanúim,
így szól az Úr, hogy én Isten vagyok.”
Ézsaiás könyve 43:12*

„Én Isten vagyok”; visszhangzik többször Isten kijelentése itt Ézsaiás könyvében: „Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító!” (43:11); „Én vagyok az első, én az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten.” (44:6); „Ti vagytok tanúim! Hát van-e rajtam kívül Isten? Nincs köszikla, nem tudok róla!” (44:8); „Én vagyok az Úr és nincs más, rajtam kívül nincs Isten!” (45:5).

S hogy miért kellett ezt ennyiszor elismételni a választott nép felé? Mert sajnós, hiába volt számukra a távoli múlt megannyi csodája, tapasztalata (Vörös-tengeren való átkelés, felhő- és tűzoszlop, mannahullás, stb.), hiába látták Salamon Templomát a maga pompájában, hiába hordták ezerszámra az áldozataikat, mert közben ők is legyártották a maguk házi „aranyborjút”. „Az ember cédrusfát vág magának... tüzet gerjeszt, és melegszik,... felénél húst eszik... maradékból istent készít és leborulva imádja.” (Ézsaiás 44:14-17)

S ahogy ezt olvasom, én is azt mondom, hogy „nincs új a nap alatt”, hisz modern kori tudomány ide, posztmodern kori kultúra oda, az ember ostoba módon ma is jobban hisz a maga által faragott fadarabok-

ban, kövekben, talizmánokban, a „lekopogom” babonákban, mint saját Teremtőjében. Ahogy Szigeti Jenő bácsi szokta volt nekünk mondani: „Az emberi szív a legnagyobb bálványgyár”.

És ez alapján a kérdés ma is jogos: hogyan lehet bizonyítani, hogy az Örökkévaló „Én Isten vagyok” kijelentése igaz? Mi a bizonyíték Isten léteére?

A válasz: „ti vagytok az én tanúim”, azaz Isten létezésére, hatalmára a kézzel fogható bizonyíték az én és a te megváltozott életünk, azaz a mi szeretetközösségünk, egységünk, amiért Jézus a Gecsemáné-kertben vért verítékezve úgy könyörgött: „mindnyájan egyek legyenek; amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (János 17:21)

Uram! Köszönöm, hogy a te erős szereteted ma is formál, alakít, lehasít belőlem és hozzám tesz. Köszönöm, hogy így egész életemmel bizonyíthatom, hogy; Egyedül Te vagy Isten és rajtad kívül nincs más!

REGGELI DICSÉRET - INTERNET - OKTÓBER 23, 2024

„... akik Őt várják”

„Az advent lényege a várakozás.

De nem a szép szokások, ünnepi szertartások teszik igazán boldoggá a várakozást, se nem a vallásos liturgiák, hangulatos népszokások, hanem egyedül az, ha személyesen találkozunk azzal, akiről az ünnep szól, a Királyok Királyával, Jézus Krisztussal.

Azok az igazán boldog emberek, akik Őt várják. Ha néha nem így tűnik, arról csakis mi magunk tehetünk! Írtam is erről egy kis mesét, okulásképpen:

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy bölcs király. Egy nap a király elhatározta, hogy hosszú útra indul, ezért összehívta az országa elöljáróit, és meghagyta nekik, hogy amíg vissza nem tér, vezessék bölcsen a népet, és intézzék jó sáfárok módján az ország dolgait. Végül így szólt hozzájuk:

- Sokáig távol leszek, de egy napon visszatérek. Jól vigyázzatok, ne hogy készületlenül érjen titeket a visszatérésem napja!

A vének ezt kérdezték tőle:

- Mikor fogsz visszatérni? Honnan fogjuk tudni érkezésed idejét?

A király így válaszolt:

- Pontosán nem tudhatjátok, mert még én magam sem tudom. Csak annyit, hogy egy szerdai napon fogok visszatérni hozzátok.

A vének nagyon komolyan vették mindezt, így elhatározták, hogy szó szerint leírják a király búcsúzó szavait, és díszkötéses könyv formájában közreadják, hogy az egész nép megtanulhassa azokat. A szerdát szent nappá nyilvánították, amikor semmi mást nem volt szabad csinálni, csak a király szavai fölött elmélkedni és királyváro szertartásokat végezni. Tilos volt a városkaput kinyitni, idegeneket beengedni, harsány lakomákat rendezni, kiabálni, hangoskodni, zörögni, kopogtatni, hogy ne zavarják meg a királyváro elmélkedések szent nyugalmát. Emellett kötelezővé tették a szerdai dicsőítő alkalmakon való részvételt, ahol olyan királyváro kórusműveket énekeltek, mint a gyönyörűséges „A király tán még e hét szerdáján visszatér!”, vagy a lendületes „Lám a király a kapu előtt áll már!”.

Sok év telt el. A vének közül jó néhányan meg is haltak már, de a remény ott élt a városlakók szívében, hogy majd egyszer, egy szerdai napon valóban visszatér a király.

Így is történt. Egy szerdai napon, amikor a nép a királyváro szertartásait végezte, a király visszatéréséről szóló bölcs szavakat tanulmányozta és a királyváro kórusműveket énekelte, zörgettek a városkapun. Először senki sem hallotta meg, mert olyan hangosan zengett a „Lám a király a kapu előtt áll már!” című kórusmű, hogy teljesen elfedte a kopogás hangját. A király hangosabban zörgetett, hogy meghallják odabent, de meglepetésére nem nyitották ki a kaput, csak egy kapuőr kiáltott oda neki:

- Hát nem tudod, idegen, hogy szerdánként tilos kopogtatni?

A király nem értette a dolgot, és így válaszolt:

- Nyisd ki a kaput, kedves kapuőr, hiszen én magam, a király érkeztem meg hozzátok, hogy együtt ünnepeljünk, vigadozzunk, örvendezzünk a nagy találkozás felett!

Ám a kapuőr odahívta a város véneit, akik a bezárt kapun át így kiáltottak:

- Nem engedünk be, idegen, hiszen, ha te lennél a király, akkor nem szegnéd meg az ország királyváro törvényeit, hanem tiszteletben tartanád, sőt magad is gyakorolnád a szerdai szertartásokat! Nem hangoskodnál, nem kopogtatnál, és főleg nem beszélnél arról, hogy épp egy szerdai napon szeretnél vigasságot rendezni! Hiszen mindezekkel megszeged az ország királyváro rendelkezéseit, és súlyosan veszélyeztetted a népet abban,

hogy fölismerje a napot, melyen a király megérkezik!

A király nem értette a dolgot, és próbálta türelmesen elmagyarázni a város előljáróinak, hogy ezek az intézkedések nem önmagukért vannak, hanem nyilván azért születtek, hogy amikor Ő maga személyesen megérkezik, akkor készen legyen a város népe a fogadására. Ám a vének hajthatatlanok maradtak, és nem engedték be őt.

Itt a vége, fuss el véle, avagy íme, az evangélium lényege röviden összefoglalva...

Az advent lényege a várakozás. De nem szép szokások, ünnepi szertartások teszik igazán boldoggá a várakozást, se nem a vallásos liturgiák, hangulatos népszokások, hanem egyedül az, ha személyesen találkozunk azzal, akiről az ünnep szól: A Királyok Királyával, Jézus Krisztussal.

BOLYKI LÁSZLÓ: RAGYOGJ VILÁGOSSÁG

Nehogy kint maradjon az Úr Jézus!

Egy sziléziai faluban karácsony délutánján szentestét ünnepeltek a templomban. A gyermekénekkar a kántor irányításával elfoglalta a helyét, és a karácsonyi énekek frissen, melegen csengtek az ajkukon.

Az igehirdetés a karácsonyi angyali énekről szólt: „Békesség a földön...” Különös hangsúly esett arra, hogy ahol az emberszívek közt békétlenség van, oda nem tud betérni az Úr Jézus. Röviddel előtte a lelkész otthonában veszekedtek a gyerekek. Ezzel volt kapcsolatos, hogy igehirdetés közben egyszer csak megszólalt egy csengő kis hangocska: „Édesapa, már megbékéltem Fricikével, nehogy kint maradjon az Úr Jézus!” A szavak, melyeket a kislány gyermeki egyszerűséggel kiáltott bele a templomba, meglepő váratlanságukban nem maradtak hatás nélkül. Némelyek mosolyogtak a gyermek közbeszólásán, másoknak azonban könnyes lett a szemük, és a gyermek mondata jobban visszhangzott bennük, mint az egész prédikáció. „Nehogy kint maradjon az Úr Jézus!” Sokan ezt hallva

mélyen magukba szálltak. Este a lelkész otthon karjára emelte a kislányát, és úgy érezte, hogy a gyermek szava volt az igazi prédikáció.

Később tapasztalta csak meg, hogy ezen a karácsonyon mennyi ellenség lett jó barátta a faluban. Egy gyermek által vitte végbe az Úr, hogy azon a télen ilyen karácsonyt ünnepeltek.

ISMERETLEN SZERZŐ - VETÉS ÉS ARATÁS 2023/3

Esti ima

Ha eljön az este
Békességet keresek.
A nap hosszú volt
és fáradtsággal teli.

Nem az a fontos
amit magammal hozok
- azt kiengedem a kezemből -,
hanem amit kapok,
nem az amit mondok,
hanem az, amit hallok.

Ezért az imádságom
is több, mint egy beszéd.
Pihenést jelent.
Halk hazatérést Istenbe.
Hazatérés a békébe.

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

A rózsá

Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet! IV. Mózes 6:25-26

Miközben a kemoterápia utóhatásain próbáltam túljutni, egy téli napon megkértem a fiam, vegyen egy rózsabokrot, és ültesse el a kertben. El is ment a kertészáruházba, és egy igen csenevész, egyszerű kis növényvel tért haza. Ez volt az utolsó rózsató a boltban. A címke szerint fehér rózsák

voltak. Hálás voltam a fiam fáradozásáért, de egy kissé csalódott is. Egy színpompás rózsára vágytam volna.

A fiam elültette a bokrot, és tavaszra már egészen élettelinek és egészségesnek tűnt. Mikor először hozott virágokat, hihetetlen meglepetés várt. Egy gyönyörű, illatos, sötétrózsaszín virág volt! Elmondhatatlanul boldog voltam, és tele voltam hálával az Úr jóságáért.

A rózsaszín virágon át úgy éreztem, hogy Isten rám mosolyog. Különleges áldás volt ez egy próbákkal és nehézségekkel teli időszakban. Emlékeztetett, hogy Isten szeret, és gondot visel rám. Micsoda önzetlen, mindenható és irgalmas Istenünk van! Isten megáld és bátorít minket a legkisebb és a legnagyobb próbákban is.

Atyánk, köszönjük, hogy ránk mosolyogsz. Nyisd fel szemünk, hogy felismerhessük gazdag áldásaidat. Ámen.

Akármilyen helyzetben vagyok, Isten nyugalmat és bátorítást kínál.

ANN STEWART (DÉL-AUSZTRÁLIA, AUSZTRÁLIA)

T e r e m t é l - e ?

Azért vagy itt, hogy hivatásod töltsd be.

Isten sokáig vár a jó gyümölcsre.

Míg napjaid a semmibe peregnek,
hány gondja, kínja vár az embereknek,
hány könny, kiáltás, fájdalom a testben!

Maradt-e szív, kéz miattad üresen?

Van-e magány, mi ellenedre szólhat?

Teremtél-e az Örökkévalónak?

Kell-e az Ige akkor is, ha vádol?

Tanultál-e a meddő fügefától,
vagy ürességed látszatokkal földted?

A „Még egy év” is lassan már mögötted,
maholnap véget ér a földi élet...

Felmérted-e, hogy mennyi év mivé lett,
s mi lesz, ha ez már az utolsó hónap?

Teremtél-e az Örökkévalónak?

FÜLE LAJOS

Egy hálás Újév

*Dicsérjétek az Urat! Adjatok hálát az Úrnak,
mert jó, mert örökké tart szeretete! Zsoltár 106,1*

Egy régi kávédobozt tartok az étkezőasztalomon. Minden nap írok egy cetlire valamit, amiért hálás vagyok, és beleteszem a dobozba. Ez a hálaadási gyakorlat része lett a mindennapjaimnak. Néha azt írom le, hogyan válaszolt meg Isten egy bizonyos imakérést. Máskor egyszerűbb dolgokat írok, amik örömet szereztek, mint például egy telefonhívás a barátomtól. Szilveszterre a doboz annyira tele szokott lenni, hogy alig fér bele egy újabb papír!

Újév napján kiürítem a dobozt, és elolvasom a hála-cetlijeim. A végére érve mindig rájövök, Isten mennyi áldással ajándékozott meg az év során. Az újévre reménnyel tekinthetek, bízva abban, hogy Isten folytatja az áldások sorát. Csupán arra kell figyelnem, „*ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetre méltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes*” (Filippi 4,8).

Kegyelmes Istenünk, köszönjük az újévet és az elmúlt év áldásait. Kérünk, légy velünk minden nap. Ámen.

Miért fogok ma hálát adni Istennek?

DEBORAH L. ORMAY (PENNSYLVANIA, USA)

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*2024. október 20-án
Aratási hálaünnep*

*Visszaemlékeztünk az elmúlt év
áldásaira az egyéni és a
gyülekezeti életünkben!*

*Áldott adventi
várakozást és
békés
karácsonyi ünnepeket
kívánunk!*

